

Sagens Behandling i Tinget tog sig varmest af denne Side af Lovforslaget og bl. a. udtalte, at det egentlig havde været hans Ønske at gaa videre. Jeg tror, sagde han, „at det vilde have en overmaade heldig Indflydelse, hvis Kvinder vare *valgbare*, havde Adgang til Sædet i Borgerrepræsentationen, men vi har ikke voget at gaa saa langt, for ikke at støde nogens Følelser i alt for høj Grad. Man maa jo efterhaanden vænne Folk til disse Sager.“ For dette hans Arbejde skyldte vi ham Tak. Ogsaa i Dansk Kvindesamfund skal hans Minde holdes i Ære. *Sv. H.*

Politisk Stemmeret for Kvinder er efter en Lov, indbragt af Regeringen, vedtaget i Syd-Australien. Den giver enhver voksen Kvinde efter et halvt Aars Ophold i en Kommune Stemmeret til Underhuset og enhver, der betaler 20 L. i aarlig Skat, eller som ejer Jord af en vis Udstrækning, Stemmeret til Overhuset. Om trent 70,000 Kvinder er herved bleven inddragen i det politiske Liv. Deriblandt er 10,000 tyske. Da de første Gang skulde stemme, viste de snarest Ulyst hertil, men deres Præster opfordrede dem til at være med for at gøre den tyske Indflydelse saa meget mere følelig.

Alexander Dumas sidste Brev om Kvindens Rettigheder.

Den 6. Juli 1895, skrev Alexander Dumas til Madame Chéliga Loevy, en af Frankrigs ivrigste Forkæmperinder for Kvindens Rettigheder, følgende: „Frue! Min Mening om Kvindens Rettigheder har allerede længe staaet fast. Jeg har udtalt den i forskellige Skrifter, som: „Kvinder, som dræber, og Kvinder som stemmer“ og „Paternitetsspørgsmaalet“. Jeg vil, at Kvindens borgerlige og politiske Rettigheder skal være netop de samme som Mændenes, fordi ogsaa deres Pligter er de samme. De betaler Skatter ligesom Manden, og man forfølger dem ligesom Manden, hvis de ikke betaler dem. Hvis de ikke betaler deres Gæld, hvis de ikke anerkender deres købmandsmæssige Underskrift, og ikke betaler deres Husleje, udpanter man dem da ikke og sælger deres Møbler? Hvis de i en Butik tilvender sig Baand eller Kniplinger, fører man dem da ikke til Politiet og derfra til Retten? Man tænke sig, at Jomfruen af Orleans, i det skønne Land Frankrig, som hun har reddet, ikke en Gang skulde kunne anmelde sin Nabos Barns Fødsel, og skulde ikke kunne stemme med ved Kommunevalget i Domremy.

Vi roser os af berømte Forfatterinder, som Mad. de Sévigné, Mad. de Staël, Mad. Sand, og vi tilstaar dem ikke en Gang de samme borgerlige og politiske Rettigheder som deres Kuske. Vi giver vore Døtre samme Undervisning som vore Sønner, vi anskaffer kostbare lærde Skoler, hvor de bliver ansatte som Professorer, og